28/01/2020

Αρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος: Η ΝΕΑ ΤΑΞΗ – Ο “μαζάνθρωπος”

/ Ορθόδοξες Προβολές

Άραγε, μπορείς να διακρίνεις με οξυδέρκεια και να στοιχειοθετήσεις τι έρχεται εμπρός, να το διατυπώσεις γραπτώς και με τόλμη δημοσίως και να επαληθευτείς μέχρι κεραίας έπειτα από πάρα πολλά έτη; Ο μακαριστός Χριστόδουλος, το έκανε. Το είχε επιτύχει πολλές και επανειλημμένες φορές.

Επιμέλεια: Κώστας Παναγόπουλος – Πρακτορείο «ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ»

Αποδεικτικώς, θα ασχοληθούμε με ένα μόνον τέτοιο άρθρο του, δημοσιευμένο πριν 23 έτη στην εφημερίδα «ΤΟ ΒΗΜΑ» (Κυριακή 16 Μαρτίου 1997), υπό τον τίτλο: «Η Ορθοδοξία και η νέα τάξη». Το κείμενο υπογράφεται από τον τότε Δημητριάδος Χριστόδουλο, ο οποίος ανήλθε στον Αρχιεπισκοπικό θρόνο της Εκκλησίας της Ελλάδος περίπου έναν χρόνον αργότερα.

«ΟΛΙΣΤΙΚΟΤΗΤΑ» – «ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΤΗΤΑ» – «ΓΕΝΙΚΟΤΗΤΑ»

«Τα λίγα χρόνια που μας χωρίζουν από την τρίτη χιλιετία» έγραφε ο μακαριστός Χριστόδουλος, κατά τον Μάρτιο του 1997, «έχουν ήδη αρχίσει να αφήνουν να

διαφαίνεται το νέο κλίμα, μέσα στο οποίο θα είμαστε προσεχώς όλοι αναγκασμένοι να ζήσουμε. Κύρια χαρακτηριστικά του: η υποβάθμιση της αξίας του προσώπου, η υποταγή του στην εξουσία, η υποδούλωσή του στην ηλεκτρονική τεχνολογία».

Επιδιώκεται η αναγωγή των λεπτομερειών σε γενικότητες

«Περισσότερο στην Ευρώπη και λιγότερο -επί του παρόντος -στην πατρίδα μας συνειδητοποιούμε μια νέα α-ηθική τάξη πραγμάτων, που διαμορφώνεται σιγά σιγά αλλά σταθερά και καθορίζεται από δύο βασικούς άξονες: την ολιστικότητα και την παγκοσμιότητα. Και οι δύο όροι έχουν προσλάβει ειδική σημασία, που χρήζει αποκωδικοποίησης».

«Με την ολιστικότητα επιδιώκεται η αναγωγή των λεπτομερειών σε γενικότητες. Τούτο, δε, σημαίνει ότι τα επιμέρους στοιχεία του πολιτισμού υποχωρούν εμπρός στα γενικά, και οι ιδιαιτερότητες των παραδόσεων, που διαπλάθουν τις αυτοσυνειδησίες, παραχωρούν θέση σε γενικές αρχές, που ισχύουν για όλους».

Η αποσάθρωση κάθε ιδιαιτερότητος – αποκλειστικότητος

Ο μακαριστός Αρχιεπίσκοπος επεξηγεί περαιτέρω: «Με άλλα λόγια, η ολιστικότητα οδηγεί στην αποσάθρωση κάθε ιδιαιτερότητος και λυμαίνεται την αξία του προσώπου, που από τη φύση του οριοθετείται από την αποκλειστικότητα και τη μοναδικότητα και μόνο υπό τις προϋποθέσεις αυτές αποτελεί τη βάση κάθε πολιτισμού».

Η νέα φιλοσοφία μεθοδεύει τη μαζοποίηση

«Τελικά, φαίνεται πως η νέα φιλοσοφία της ζωής μας, αφού αρνείται τις λεπτομέρειες, μεθοδεύει τη μαζοποίηση, στην οποίαν έχουμε ήδη αρχίσει να συνηθίζουμε. Η εξίσωση που επιχειρείται των πάντων είναι η αναγκαία συνέπεια αυτής της λογικής. Οι άνθρωποι σήμερα κατευθύνονται προς τον πνευματικό ευνουχισμό, και το μόνο που τους έμεινε είναι να ομιλούν ακατάπαυστα, να ομιλούν χωρίς κανείς να τους ακούει. Έχουν μετατραπεί σε ετεροπροσδιοριζόμενα άτομα».

Η «απονεύρωση» των γνωρισμάτων πολιτισμών και ιδεολογιών

Ο μακαριστός Αρχιεπίσκοπος εστιάζει στην «απονεύρωση», όπως την ονομάζει, των γνωρισμάτων πολιτισμών και ιδεολογιών: «Εξάλλου, με την παγκοσμιότητα αποσύρεται ίσως οριστικά από το προσκήνιο της ιστορίας η ανάγκη της ιδιοπροσωπίας των λαών και καταργούνται τα τείχη μεταξύ όχι μόνο των ιδεών, που άλλοτε διέκριναν, και όχι αναγκαστικά διεχώριζαν, τους πολιτισμούς, αλλά

και των κατ’ ιδίαν χαρακτηριστικών των. Η νέα τάση εμπεδώνεται ολονέν και περισσότερο και καλλιεργεί το πνεύμα ισοπέδωσης των πάντων και δημιουργίας συνθηκών απονεύρωσης των επιμέρους γνωρισμάτων πολιτισμών και ιδεολογιών».

«Παγκοσμιότης» σημαίνει κοινή ενόραση με βάση τις επιλογές του ισχυρού

Πλέον, ο μακαριστός Αρχιεπίσκοπος ορίζει τι σημαίνει «Παγκοσμιότης», και, όπως γράφει χαρακτηριστικά: «Παγκοσμιότης σημαίνει μια κοινή ενόραση και προοπτική, με βάση τις επιλογές του ισχυρού. Υποχώρηση και ίσως και εξαφάνιση της τοπικότητος, που βιώνεται στην καθημερινότητα, και της παραδοσιακότητος, που τρέφει με τους χυμούς της το δένδρο της ζωής μας».

Νέα Εποχή – Η παραλυτική απειλή κατά της προσωπικότητος και ο πρόδρομος της κατάλυσης ολόκληρων κόσμων

Ο μακαριστός Αρχιεπίσκοπος εκκινεί σιγά σιγά να στοιχειοθετεί την οικοδόμηση ή αλλιώς την ύψωση του Πύργου της Βαβέλ της Νέας Εποχής: «Ολιστικότης κατά ταύτα και παγκοσμιότης απομακρύνονται από τις επιμέρους παραδόσεις, τις θρησκείες, τις γλώσσες, τις εκφραστικές μορφές κάθε λαού και αποβλέπουν στην οικοδόμηση μιας Νέας Εποχής, όπου τίποτε από όλα αυτά δεν θα μπορεί να διακρίνει πια τους λαούς».

«Πρόκειται για το φαινόμενο του συγκρητισμού, της σύγκρασης δηλαδή θρησκειών, πολιτισμών, παραδόσεων, που υπήρξε στην ιστορία πρόδρομος της κατάλυσης ολόκληρων κόσμων. Και βέβαια στη βάση της επιδίωξης λέγεται - προς άρσιν αναμενομένων αντιδράσεων -ότι βρίσκεται η αναζήτηση της ενότητος όλων με μια κοινότητα τρόπου ζωής και κατανόησης του κόσμου».

Ο μακαριστός Χριστόδουλος καταλήγει στο «δέλεαρ», όπως το αποκαλεί, το οποίο δυστυχώς, «συνεπαίρνει τους αμυήτους», όσους δε δίνουν και πολύ σημασία σε αυτά ωσότου βεβαίως ξυπνήσουν μία ημέρα αξάφνως, και, άρα, λοιπόν: «Το δέλεαρ συνεπαίρνει τους αμυήτους, όμως η παραλυτική απειλή κατά της προσωπικότητος και της αυτοσυνειδησίας είναι προφανής».

«ΟΛΟΙ ΜΙΑ ΓΕΙΤΟΝΙΑ» – «Η ΕΠΕΥΛΟΓΗΣΗ ΤΗΣ ΟΜΟΦΥΛΟΦΙΛΙΑΣ» – «ΤΟ ΠΡΙΟΝΙΣΜΑ ΤΟΥ ΚΛΑΔΙΟΥ»

Ο μακαριστός Αρχιεπίσκοπος διέβλεπε ήδη από το έτος 1997, πριν καν τον ερχομό και την άνθιση του διαδικτύου στην Ελλάδα, ότι, όπως έλεγε χαρακτηριστικά: «Όλος ο κόσμος γίνεται πλέον όχι μόνο μια γειτονιά εξ επόψεως επικοινωνίας, αλλά και μια οικογένεια από έποψη πολιτιστική. Αυτό για την Ευρώπη είναι ήδη

θεμιτή επιδίωξη με την καθιέρωση του 4ου Πυλώνα, μιας γραμμής που, με βάση τις κοινές πολιτισμικές καταβολές των ευρωπαϊκών λαών, οριοθετεί την κοινή μας ευρωπαϊκή πνευματική και πολιτισμική προέλευση και πορεία, με απώτερο στόχο την επίτευξη της «πνευματικής» ενότητος μέσα στον χώρο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που τώρα λείπει».

Καθολικισμός και προτεσταντισμός έχουν περάσει από την εκκοσμίκευση στην αλλοτρίωση

Για τον μακαριστό Χριστόδουλο, όσα συνέβαιναν ήδη από τότε στη Δύση, γεννούσαν μελαγχολία για το μέλλον του δυτικού πολιτισμού, όπως, άλλωστε, τον βιώνουμε και στις ημέρες μας: «Η Ευρώπη, όμως, σήμερα και γενικότερα η Δύση περνά μια βαθιά ηθική κρίση, που οριοθετείται από τον συγκρητισμό ή ρελατιβισμό. Καθολικισμός και προτεσταντισμός έχουν περάσει από την εκκοσμίκευση στην αλλοτρίωση, που λεηλατεί τις ψυχές. Αυτά που συμβαίνουν σήμερα στη Δύση γεννούν μελαγχολικές σκέψεις για το μέλλον του δυτικού πολιτισμού».

Όταν οι «Εκκλησίες» πρωτοστατούν στην αναγνώριση της ομοφυλοφιλίας και στην επευλόγηση του λεσβιασμού – Η απαγόρευση της προσευχής στα σχολεία

Παρακάτω, η γλώσσα του μακαριστού Αρχιεπισκόπου γίνεται δριμεία: «Όταν οι «Εκκλησίες» πρωτοστατούν στην αναγνώριση της ομοφυλοφιλίας και στην επευλόγηση του λεσβιασμού, όταν «χριστιανικά» κράτη απαγορεύουν τη δημόσια προσευχή σε σχολεία, για να μη θίγονται οι διαφωνούντες, όταν «χριστιανικά» πανεπιστήμια διδάσκουν τη θεολογία μαζί με τον σατανισμό και τον αποκρυφισμό, όταν βλέπει κανείς την έκταση της παιδικής πορνείας στις «χριστιανικές» κοινωνίες, τότε γίνεται κατανοητή η άμεση ανάγκη για μετάγγιση γνησίου αίματος χριστιανισμού στις αλλοτριωμένες κοινωνίες της Δύσεως. Και μαζί και Ελληνισμού».

«Μπροστά σε αυτή τη νέα πραγματικότητα η Ελλάς καλείται να λάβει θέση. Το ζητούμενο βέβαια δεν μπορεί να είναι ο βησσαριωνισμός, δηλαδή η ένταξη και η αφομοίωσή μας από τη Δύση. Αυτό, ενώ θα μας εξοντώσει, δεν πρόκειται σε τίποτε να ωφελήσει τη Δύση».

«Αυτό που καλούμεθα να κάνουμε είναι να μείνουμε αυτό που είμαστε, δηλαδή Ελληνες και Ορθόδοξοι, και αυτό συμφέρει όχι μόνο στη Δύση, αλλά και σε μας. Είναι προϋπόθεση της επιβίωσής μας. Αλλά η ελληνική πολιτεία δεν δείχνει, επί του παρόντος, διάθεση να προβληματισθεί εμπρός στην πρόκληση».

Η Ελλάς πριονίζει το κλαδί της ως τραγικά ανυποψίαστη

Η Ελλάδα, για τον Αρχιεπίσκοπο Χριστόδουλο, ήδη από τότε και από πολλές δεκαετίες πριν, «επριόνιζε» η ίδια το κλαδί της, προσπαθώντας να διαγράψει από τη συνείδηση των Ελλήνων πολιτών τη θαυμαστή βυζαντινή κληρονομιά της. «Το Βυζάντιο καλύφθηκε από τόνους λάσπης» καθώς γράφει χαρακτηριστικά.

«Η ευρωπαϊκή ιστοριογραφία που διέγραψε τον βυζαντινό μας πολιτισμό και τον διεχώρισε από τη φυσική του ρίζα, «πέρασε» κάποτε και στους δικούς μας ιστορικούς, με αποτέλεσμα να επιβληθεί και εδώ μια προκατάληψη εναντίον της ίδιας μας της ιστορίας. Το Βυζάντιο καλύφθηκε από τόνους λάσπης που έκρυψαν για πολλά χρόνια από την εθνική μνήμη τον «ένδοξό μας βυζαντινισμό» και εδημιούργησε θλιβερά κενά στην «ελληνοβυζαντινή» σύνθεση».

«Χωρίς να το αντιληφθούμε επριονίσαμε ουσιαστικά το κλαδί πάνω στο οποίο καθόμαστε, και μόνο χάρη στις επιστημονικές και υπεράνθρωπες προσπάθειες ενός Παπαρρηγόπουλου, ενός Ζαμπέλιου, ενός Ζακυθηνού και άλλων, κατωρθώθη να περισωθούν η εθνική μας υπερηφάνεια και ταυτότης».

«Η ελληνική πολιτεία, τραγικά ανυποψίαστη για όσα τεκταίνονται και σήμερα σε βάρος του Ανθρώπου στη Δύση, ασχολείται μονόπλευρα με την ανόρθωση της οικονομίας και μόνο, στην οποία στηρίζει αποκλειστικά την ελπίδα για επιβίωση του έθνους. Αγνοώντας προφανώς ότι δεν είναι μόνο τα οικονομικά μεγέθη εκείνα που εξασφαλίζουν στους λαούς την ουσιαστική ακμαιότητα και την ιστορική διάρκεια».

Η ευθύνη της Εκκλησίας και η επικινδυνότητα της αποχής

«Μεγάλη ευθύνη όμως για την πορεία του τόπου μας και το προς τη Δύση «άνοιγμά» μας έχει και η Εκκλησία, που εκφράζεται με την Ορθοδοξία. Και η Ορθόδοξη Εκκλησία μας, -κυρίως αυτή -οφείλει να λάβει υπεύθυνη θέση μπροστά στο πρόβλημα, αποβάλλουσα τη φιλάρεσκη εσωστρέφειά της. Αν δεν το πράξει, δεν θα έχει αυτοκαταδικασθεί μόνο στη συνείδηση του έθνους, αλλά και θα έχει απαρνηθεί μια καίρια αποστολή της».

Για τον μακαριστό Χριστόδουλο, όπως και εμπράκτως διαπιστώθηκε κατά τη

διάρκεια της Αρχιεπισκοπείας του: «Η αποχή είναι επικίνδυνη, γιατί προδίδει έλλειψη ισχυρών αντανακλαστικών, αυτοπεποίθησης, φόβο αφομοίωσης, απουσία πίστης. Και οδηγεί στο περιθώριο της ιστορίας και των συνειδήσεων. Αλλά και η τοποθέτηση είναι πρόβλημα. Γιατί προϋποθέτει την προηγούμενη απαλλαγή από τις αγκυλώσεις και τις παγιδεύσεις στις οποίες έχει από πολλών ετών περιέλθει η αυθεντικότητα και γνησιότητα του ευαγγελικού μηνύματος της Εκκλησίας».

Η ρήξη με τα κατεστημένα της σκοπιμότητος – Μακριά από τη μαζοποίηση

«Οι καιροί όμως δεν περιμένουν και η Πατερική Ορθοδοξία οφείλει και μπορεί να αναμετρηθεί με τον σύγχρονο κόσμο. Όχι μόνο για χάρη της Ελλάδος, αλλά για χάρη του Ανθρώπου. Με διάθεση ρήξης με τα κατεστημένα της σκοπιμότητος, για μια ποιότητα ζωής, έξω από τη νοησιαρχία, μακριά από τη μαζοποίηση. Και με την προοπτική διατύπωσης μιας νέας πρότασης για τη ζωή και τον άνθρωπο που, χωρίς να είναι καινοφανής, μπορεί να είναι ανακαινιστική. Αυτός υπήρξε πάντοτε ο ρόλος της Εκκλησίας, ήδη από τον 4ον μ.Χ. αιώνα, τότε που ήλθε σε ρήξη με την ειδωλολατρία, προβάλλοντας το μήνυμα της «καινής εν Χριστώ κτίσεως». Και αργότερα το ίδιο συνέβη όταν ήλθε σε σύγκρουση με τη Δύση, προτείνοντας το όραμα της ζωντανής ανατολικής παράδοσης».

Η Ορθοδοξία δεν είναι ένα ρομαντικό ιδεολόγημα – ΟΧΙ στον συγκρητισμό, στον θρησκευτικό ολοκληρωτισμό, στη φασίζουσα διανόηση

Για τον μακαριστό Χριστόδουλο, τα στοιχεία της οικουμενικότητος και καθολικότητος που χαρακτηρίζουν την Ορθοδοξία δεν έχουν κάποια σχέση ούτε με την ολιστικότητα, ούτε με την παγκοσμιότητα, όπως την εκδέχεται η νέα τάξη:

«Είναι πρωτοφανούς οξύτητος τα προβλήματα που αντιμετωπίζει ο σημερινός άνθρωπος. Και απίστευτης αγριότητος και ισχύος οι δυνάμεις που απειλούν να καταστρέψουν τους νέους, να διαλύσουν τις οικογένειες, να μετατρέψουν τους λαούς σε σύνολα χωρίς ιστορία και χωρίς προοπτική».

«Η σημερινή τάση στον δυτικό κόσμο είναι - όπως ελέχθη - η αντικατάσταση των κλασικών Γραμμάτων, του χριστιανισμού, των ηθικών αξιών, του δυτικού εν γένει πολιτισμού από τον συγκρητισμό, από τον θρησκευτικό ολοκληρωτισμό, από τη φασίζουσα διανόηση».

«Η Ορθοδοξία δεν είναι ένα ρομαντικό ιδεολόγημα, κατάλληλο για νεφελώδεις ερεσχελίες, αλλά είναι μια πρόταση που σαρκώνει με ταπείνωση την ελπίδα του πεπτωκότος ανθρώπου των ημερών μας. Τα στοιχεία της οικουμενικότητος και καθολικότητος που τη χαρακτηρίζουν δεν έχουν κάποια σχέση ούτε με την

ολιστικότητα ούτε με την παγκοσμιότητα, όπως την εκδέχεται η νέα τάξη».

«Για να είσαι κοσμοπολίτης πρέπει πρώτα να γίνεις Ελληνας», έλεγε ο Γ. Τσαρούχης. Και ο Ελληνισμός διασώζεται μέσα στην Ορθοδοξία».

Τα προβλήματα της Εκκλησίας πρέπει να είναι τα ίδια τα προβλήματα του ποιμνίου της

«Ας το καταλάβουμε επιτέλους οι ταγοί της» παρακαλεί με θέρμη ο μακαριστός Χριστόδουλος, «ότι τα προβλήματα της Εκκλησίας πρέπει να είναι τα ίδια τα προβλήματα του ποιμνίου της. Και όχι τα άλλα, με τα οποία συνήθως καταπιανόμεθα. Η Εκκλησία δεν έχει άλλα δικά της προβλήματα».

«Αν λέγεται και γράφεται πολλάκις πως η Εκκλησία περνά μια μεγάλη κρίση, τούτο σημαίνει ασφαλώς ότι εμείς διολισθαίνουμε σε προσωπικές αντιπαραθέσεις ή ανεχόμαστε την εισόρμηση της παραπολιτικής νοοτροπίας μέσα στην Εκκλησία, την αντικατάσταση του πνεύματος της ενότητος με εκείνο της παράταξης».

«Εκείνο, λοιπόν, που έχει σήμερα απόλυτη ανάγκη ο λαός μας είναι η προσεκτική και με πόνο πατρίδος και ψυχών προσπάθεια όλων μας, μέσα από την Ιεραρχία και έξω από αυτήν, μέσα από την Εκκλησία και γύρω από αυτήν, νέων, γονέων, ανθρώπων των Γραμμάτων, και κληρικών όλων των βαθμών, να δούμε ποια είναι τα προβλήματα και ποιες οι λύσεις, τι πρέπει να κάνει η Εκκλησία που δεν μπορεί ή και δεν πρέπει να κάνει η πολιτεία. Ή τι μπορούν να προσφέρουν και οι δύο μαζί σε μια αγαστή συνεργασία για το καλό του τόπου μας».

Ο Ιεράρχης δεν αρκεί να παλεύει μόνο μέσα στην Ιεραρχία

«Ο κάθε Ιεράρχης σήμερα δεν αρκεί να παλεύει μόνο μέσα στην Ιεραρχία, αλλά και μέσα στην κοινωνία. Γιατί γνωρίζει ότι η επιταγή των καιρών δεν είναι η διεκδίκηση των αξιωμάτων, αλλά η διακονία των αξιών. Και το παράδειγμά του θα το μιμηθούν αμέσως όλοι οι καλής πίστεως άνθρωποι, που διψούν για αυθεντικότητα και ετερότητα λόγου και πείρας. Αλλά και ο δυτικός άνθρωπος χρειάζεται σήμερα τον Ελληνισμό και την Ορθοδοξία. Και είναι χρέος μας, αν το καταλαβαίνουμε, να δώσουμε το παρών σε αυτή την ιστορική πρόκληση».

Ο «ΜΑΖΑΝΘΡΩΠΟΣ» ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΣΧΕΣΗ ΜΕ ΤΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ – «Τέτοιες εξυπνάδες, πέρασι δεν έχουνε σ' εμάς τους Χριστιανούς»

Ο μακαριστός αναφέρεται παρακάτω σε λόγους του Παναγιωτάτου Οικουμενικού Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου, καθώς και του Βυζαντινολόγου Steven Runciman:

«Ο Πατριάρχης Βαρθολομαίος είχε δηλώσει την 1-9-1992 ότι η Ορθοδοξία, παρά

τις σημερινές δυσκολίες, θα είναι η Εκκλησία της τρίτης χιλιετίας, εμπεδώνοντας μέσα μας την πίστη στη διαχρονικότητα της ανατολικής μας παράδοσης, αυτής που μας διακρίνει εμάς τους Έλληνες, αλλά και μας στεφανώνει ιστορικά.

«Την ίδια εκτίμηση για την πίστη μας έκανε προ ετών και ο Steven Runciman, τονίζοντας ότι μετά από 50 χρόνια στο ιστορικό προσκήνιο θα υπάρχει μόνο η Ορθοδοξία. Οι εκτιμήσεις αυτές είναι προφητικές και μη αναλώσιμες».

«Η τεχνοκρατική και οικονομική και συντεχνιακή και μαζική εποχή μας, όπου ο απλός άνθρωπος κινδυνεύει άμεσα να παύσει να είναι μια ανεπανάληπτη αξία, και να μετατραπεί σε έναν κωδικό αριθμό, καλεί όλους μας σε επαγρύπνηση για να περισώσουμε το πρόσωπό μας και να το γλιτώσουμε από τις αναπόφευκτες παρενέργειες των συστημάτων που διαφεντεύουν τη ζωή μας».

Ο «μαζάνθρωπος» ανήκει στην ανεστιότητα των βαρβάρων

«Ο μαζάνθρωπος», όπως τον ονομάζει ο μακαριστός Χριστόδουλος, «εκφράζεται με μια τυποποιημένη μορφή. Από το ντύσιμο μέχρι το φαγητό και από την κοινωνική συμπεριφορά μέχρι την ηθική τοποθέτηση κώδικες σχεδόν ομοιόμορφοι αρχίζουν να διέπουν τον τρόπο σκέψεως και δράσεως των ανθρώπων σε όλο τον κόσμο».

«Ο άνθρωπος χωρίς σύνορα, ο κοσμοπολίτης, κολακεύεται να πιστεύει πως ανήκει στην προοδευτική παράταξη. Κατ’ αλήθειαν ανήκει στην ανεστιότητα των βαρβάρων, στις φανφάρες των συνθημάτων, στους χαμένους ορίζοντες».

«Ο άλλος, αυτός που έχει θρησκεία και πατρίδα και οικογένεια και αξίες, αυτός χρειάζεται σήμερα στο Γένος. Και η Ορθοδοξία αυτόν τον τύπο διαπλάθει και στηρίζει. Τον άνθρωπο με αυτοσυνειδησία και ταυτότητα».

«Οι καιροί επιβάλλουν ένα ευρύτερο άνοιγμα της Εκκλησίας προς τον κόσμο με όραμα και ελπίδα. Το οικουμενικό και ταυτόχρονα το ελληνορθόδοξο όραμα».

«Τέτοιες εξυπνάδες πέρασι δεν έχουνε σ’ εμάς τους Χριστιανούς»

Ο μακαριστός Αρχιεπίσκοπος κλείνει την αρθρογραφία του εν έτει 1997 ως Μητροπολίτης ακόμη τότε Δημητριάδος, με τους εξής μνημειώδεις λόγους:

«Χάριτι Θεού η Ορθοδοξία στη νέα χιλιετία θα είναι η διέξοδος και στα αδιέξοδα του δυτικού ανθρώπου. Και τότε η Νέα Τάξη πραγμάτων δεν θα μπορεί να προωθήσει τις ψευδοπνευματικές καταστάσεις και τις απάνθρωπες επιλογές της. Σε όποιον το αρνείται, ας του προτάξουμε τους στίχους του ποιητή: «Για τες θρησκευτικές μας δοξασίες ο κούφος Ιουλιανός είπεν: “Ανέγνων, έγνων,

κατέγνων”. Τάχατες μας εκμηδένισε με το “κατέγνων” του... Τέτοιες εξυπνάδες όμως πέρασι δεν έχουνε σ’ εμάς τους Χριστιανούς. “Ανέγνως, αλλ’ ουκ έγνως. Ει γαρ έγνως, ουκ αν κατέγνως” απαντήσαμεν αμέσως».

Την αρθρογραφία του μακαριστού Αρχιεπισκόπου Χριστοδούλου αλιεύσαμε από τον αφιερωμένο ιστοτόπο εις την μνήμην του www.archxristodoulos.gr

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΑΥΤΟΥΣΙΟ ΤΟ ΑΡΘΡΟ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΣΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ: «Η Ορθοδοξία και η νέα τάξη» (1997)